

ПЕТКО ТОДОРОВ

СОКОЛ

chitanka.info

Ведра нощ приспива селото. Ни ромон, нито птичка. Не шават дори бдящи сенки...

— Тихо, чуй! Сякаш песен се подйе в нощта.

— Там, отгатък в кръчмата, пеят.

— Туй е хрипкавия глас на Ашик Али. До дълбоки полунощи той още къснее по кръчмите. Ела да го видиш!

— Колко се е предрал гласът му! Този ли е Ашик Али? — Какво ще правим, да влязваме и двама в тази кръчма. Да си вървим. Вътре пълно със селяни.

— Я стой! Като да обърна песента на плач.

— Не може и досега да прежали сивия си сокол... Остави го...

— Чакай! Вратите на кръчмата са отворени. — Ей го, хи-и, седнал с тамбурата си — отгоре, — какво разправя?

„Да придебне, да удари юнашкото ми пиле право в клето сърце... главата му за бакшиш да донесе“.

„Такъв му е закона сега! Сокола е вредна птица...“

Туй е онзи кирливия ловец, с пипонястото лице, дето е приседнал в къта. Виждаш ли го?

И дядо Мано се погнуси от него:

„Тю, да се не види и закона, и управата ви! Туй ли е вредата на сокола, че две пилета в лято ще грабне!...“

„Няма за вас друга работа — додава друг, ами сте пощурели птиците да требите — от туй да си вадите хляба...“

„Грях, грях и срамота да посегнеш на таквази гадина... Сокола ти е другар и на път, и в гора, и в премежде... Ами кога угарисваш наесен — с вис над браздите ти се вие от сутрин до вечер.“

— Тъй се виеше и сокола над Ашиковата стряха, дето стърчи без оградня накрай село. — Щом зора зазори, той ще излезе из къщи и първа песен на сив сокола ще запее. Тогази ще вдигне тамбурата, ще вземе на рамо сокола и ще тръгне из село... Сам е в този свят, но докато му беше жив сокола, не сети ни глад, ни самота. Той на Ашика береше грижата. — Както е приседнал под някоя сянка или пред някоя одая, избърне се, погледне сокола — той свие рунтави вежди, подйеме се от коляното му, плюшне криле и вече сам си знае... Ашикът пак запява кръшна песен: как две вери стена между две сърца са вдигнали и как за тях денем-нощем мира няма... А спре се слънце на пладня —

соколът лети-лети към него, стегнал в железни нокти сив-грив гълъб или яребица — птица, що сякаш бог от небеса е пратил на Ашика...

— Как да не жали сиромах певец като по брат, като по другар за него!

— Онзи ловец, който се щура по полени само да придебне врана или ястреб, издебна веднъж и юнашкото му пиле тъкмо като се спущало към село, с дар за Ашика в нокте... Чуй!

„Вдигна му главата и отиде... кмета за бакшиш да търси...“

— Ашика ще заплаче.

„Не съм крив аз я — закона. Който убие граблива птица...“

„Закон!...“

— От яд сякаш се схващат челюстите му.

— Виж — какво замахна с тамбурата и застана пред тезгяха настръхнал.

— Ашик Али ще заложи и тамбурата си да пропий тази вечер...
Остави го.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.